

ΔΙΘΟΝΕΣ BESTSELLER
ΤΟ ΑΓΑΠΗΣΑ – STEPHEN KING

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κρυμμένες ζωγραφιές

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Jason Rekulak, *Hidden Pictures*, Flatiron Books, 2022

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Βασίλης Τζούβαλης

Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2022, Jason Rekulak

© 2022, Will Staehle και Doogie Horner (για τα σκίτσα)

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4305-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84305

Κ.Ε.Π. 6198, Κ.Π. 21484

Published by arrangement with Sterling Lord Literistic Inc. and JLM Literary Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jason Rekulak

Κρυμμένες

ζωγραφιές

Μετάφραση

Γιώργος Μαραγκός

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στην Τζούλι

Έξω από το αυτοκίνητο με χτυπάει η ζέστη και η υγρασία του απογεύματος του Ιουνίου. Ο Ράσελ πατάει την κόρνα φεύγοντας και τέρμα τα φέματα. Το σπίτι των Μάξγουελ είναι ένα μεγάλο, κλασικό βικτοριανό τριώροφο κτίσμα, ντυμένο απέξω με κίτρινο ξύλο και λευκή ξυλόγλυπτη κορνίζα. Σε μια μεγάλη βεράντα που αγκάλιαζε όλο το σπίτι ήταν φάθινα έπιπλα και γλάστρες γεμάτες κίτρινα λουλούδια – μαργαρίτες και μπιγκόνιες. Το οικοπέδο έχει πίσω ένα πυκνό δάσος –ή μήπως ήταν πάρκο;– οπότε ο δρόμος πλημμυρίζει από κελαηδήματα κι ακούω τα έντομα να βουίζουν και να ζουζουνίζουν και να τερετίζουν.

Παίρνω το πέτρινο μονοπάτι και ανεβαίνω τα σκαλιά μέχρι την μπροστινή βεράντα. Χτυπάω το κουδούνι κι απαντάει ένα μικρό αγόρι. Τα μαλλιά του είναι πορτοκαλοκόκκινα και στέκονται σαν καρφιά. Μου θυμίζει εκείνες τις κούκλες, τους ευχούληδες.

Λυγίζω τα γόνατα και φέρνω το πρόσωπό μου στο ύψος του δικού του.

«Είμαι σίγουρη πως σε λένε Τέντι».

Το αγόρι χαμογελάει ντροπαλά.

«Εγώ είμαι η Μάλורי Κουίν. Είναι μέσα–»

Κάνει μεταβολή και ανεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά προς τον δεύτερο όροφο και χάνεται από τα μάτια μου.

«Τέντι;»

Δεν ξέρω τι να κάνω. Μπροστά μου είναι ένα μικρό χολ κι ένας διάδρομος που οδηγεί στην κουζίνα. Βλέπω μια τραπεζαρία (στα αριστερά) κι ένα σαλόνι (στα δεξιά) και πανέμορφα παρκέ από ξύλο πεύκου (παντού). Με χτυπάει η φρέσκια και δροσερή μυρωδιά του κεντρικού κλιματισμού – με μια δόση από πράσινο σαπούνι, σαν κάποιος μόλις να είχε τρίψει καλά τα πατώματα. Όλα τα έπιπλα μου φαίνονται μοντέρνα και ολοκαίνουργια, σαν να τα πήραν μόλις από εκθεσιακό κέντρο της Crate and Barrel.

Χτυπάω το κουδούνι, μα δεν βγάζει ήχο. Το χτυπάω τρεις φορές ακόμα – τίποτα.

«Είναι κανείς εδώ;»

Στην άλλη άκρη του σπιτιού, στην κουζίνα, βλέπω τη σιλουέτα μιας γυναίκας να στρέφεται προς το μέρος μου και να με κοιτάζει.

«Μάλορι; Εσύ είσαι;»

«Ναι! Γεια σας! Χτύπησα το κουδούνι, μα—»

«Το ξέρω, συγγνώμη. Έχουμε πει να μας το φτιάξουν».

Πριν καν περάσει από το μυαλό μου πώς ήξερε ο Τέντι ότι είχα φτάσει, εκείνη έρχεται κοντά μου να με καλωσορίσει. Δεν έχω ξαναδεί άλλον άνθρωπο να περπατάει με τόση χάρη – δεν ακούγεται τίποτα, λες και τα πόδια της ίσα που ακουμπάνε το πάτωμα. Είναι ψηλή, αδύνατη και ξανθιά, με ανοιχτό δέρμα και απαλά χαρακτηριστικά, μια γυναίκα λεπτειλίεπτη, σαν να μην ανήκε στον πεζό μας κόσμο.

«Είμαι η Κάρολαϊν».

Τέντωσα το χέρι μου για χειραψία, αλλά εκείνη προτίμησε να μ' αγκαλιάσει. Είναι από εκείνους τους ανθρώπους που ακτινοβολούν ζεστασιά και κατανόηση και με κρατάει στην αγκαλιά της μια στιγμή περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν.

«Πόσο χαίρομαι που είσαι εδώ. Ο Ράσελ μάς είπε τόσα ωραία πράγματα. Είσαι όντως καθαρή εδώ και δεκαοχτώ μήνες;»

«Δεκαοχτώ και μισό».

«Απίστευτο. Έπειτα από όσα πέρασες; Εξαιρετικό, τίποτε άλλο. Πρέπει να είσαι πολύ περήφανη για τον εαυτό σου».

Κι ανησυχώ μήπως αρχίσω να κλαίω, επειδή δεν περίμενα να με ρωτήσει για την απεξάρτησή μου τόσο γρήγορα, με το καλησπέρα, πριν καν μπω στο σπίτι της. Είναι μια ανακούφιση όμως που το βγάζουμε από τη μέση, που έχω πλέον ανοιχτά και τα χειρότερα χαρτιά μου.

«Δεν ήταν εύκολο, μέρα με τη μέρα όμως γίνεται όλο και πιο εύκολο».

«Αυτό ακριβώς λέω στους ασθενείς μου». Κάνει ένα βήμα πίσω, με παρατηρεί από την κορφή μέχρι τα νύχια και χαμογελάει. «Μα δείτε τη! Τόσο υγιής, λάμπεις!»

Στο σπίτι η θερμοκρασία είναι ευχάριστη, στους είκοσι βαθμούς – ευπρόσδεκτη ανακούφιση από την υγρασία έξω. Ακολουθώ την Κάρολαϊν καθώς περνάμε μπροστά από τις σκάλες και κάτω από το πλατύσκαλο του δεύτερου ορόφου. Η κουζίνα της είναι γεμάτη φυσικό φως και μοιάζει με σκηνικό από εκπομπή μαγειρικής στο Food Network. Έχει μεγάλο φυγείο και μικρό φυγείο και μια κουζίνα υγραερίου με οχτώ μάτια. Ο νεροχύτης είναι σαν ποτίστρα, αρκετά φαρδύς για να χωράνε δύο διαφορετικές βρύσες. Κι έχει και δεκάδες συρτάρια και ντουλάπια, όλα σε διαφορετικό σχήμα και μέγεθος.

Η Κάρολαϊν ανοίγει μια μικροσκοπική πόρτα και συνειδητοποιώ ότι ανήκει σε τρίτο φυγείο, μινιατούρα, γεμάτο αναψυκτικά. «Για να δούμε, έχουμε ανθρακούχο νερό, νερό με γεύση καρύδας, παγωμένο τσάι...»

«Θα έπινα ένα ανθρακούχο, ευχαριστώ». Γυρίζω να θαυμάσω τον γυάλινο τοίχο με θέα την πίσω αυλή. «Τι όμορφη κουζίνα».

«Τεράστια, ε; Πολύ μεγάλη για τρία άτομα. Αλλά ερωτευτήκαμε το υπόλοιπο σπίτι, οπότε είπαμε, γιατί όχι. Ακριβώς πίσω

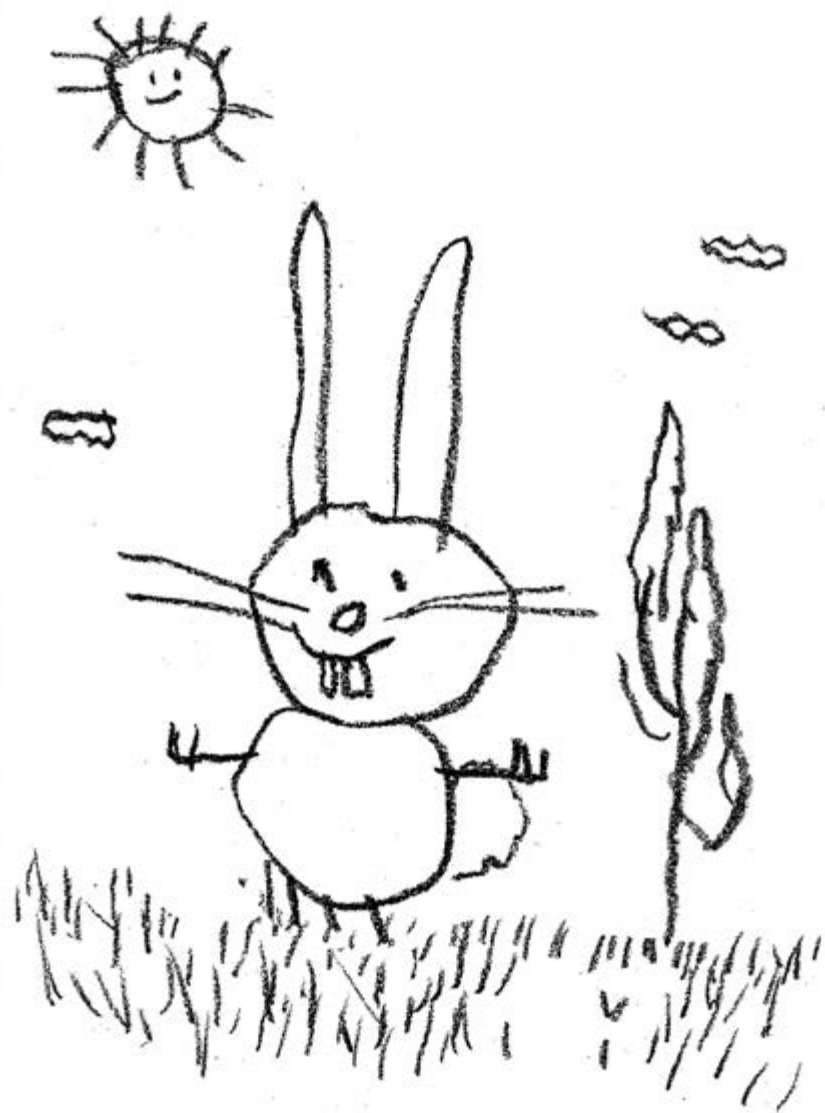
είναι ένα πάροχο, το είδες; Δεν ξέρεις πόσο του αρέσει του Τέντι να πηγαίνει να τρέχει μέσα απ' τα δέντρα».

«Ακούγεται διασκεδαστικό».

«Αλλά πρέπει να τον ελέγχουμε συνέχεια για τσιμπούρια. Σκέφτομαι μήπως του αγοράσω αντιπαρασιτικό κολάρο».

Βάζει ένα ποτήρι κάτω από το μηχάνημα για τον πάγο και ακούγεται ένας απαλός γυάλινος ήχος –σαν τα κουδουνάκια που κουνάει ο αέρας στη βεράντα– και πέφτουν δεκάδες μικροσκοπικά κρυστάλλινα μαργαριτάρια. Νιώθω πως μόλις είδα ταχυδακτυλουργικά. Γεμίζει το ποτήρι με το ανθρακούχο νερό και μου το δίνει. «Μήπως θες ένα σάντουιτς; Να σου φτιάξω κάτι να φας;»

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου, αλλά η Κάρολαϊν ανοίγει το μεγάλο ψυγείο έτσι κι αλλιώς, αποκαλύπτοντας μια τεράστια ποικιλία τροφίμων. Βλέπω κανάτες με πλήρες γάλα και γάλα σόγιας, καρτέλες με καφέ αυγά από κότες ελευθέρως βοσκής, μισόλιτρα δοχεία με πέστο και χούμους και πίκο ντε γκάγιο. Βλέπω κομμάτια τυρί και μπουκάλια με κεφίρ και διχτάκια με τρουφερά πράσινα λαχανικά. Και τα φρούτα! Γιγάντια κουτιά με φράουλες και μύρτιλα, σμέουρα και μούρα, πεπόνια κάθε είδους. Η Κάρολαϊν παίρνει μια σακούλα με καρότα μπέμπι και ένα μισόλιτρο χούμους και κλείνει το ψυγείο με τον αγκώνα της. Βλέπω στην πόρτα τη ζωγραφιά ενός παιδιού, ένα κουνελάκι ζωγραφισμένο πρόχειρα και αδέξια. Ρωτάω την Κάρολαϊν αν είναι του Τέντι κι εκείνη απαντά καταφατικά μ' ένα κούνημα του κεφαλιού. «Έξι εβδομάδες σ' αυτό το σπίτι κι ήδη κάνει υπαινιγμούς για κατοικίδια. Του είπα ότι πρέπει να τελειώσουμε πρώτα με το ξεπακετάρισμα».

«Φαίνεται χαρισματικός» της λέω, και φοβάμαι πως ακούγεται ότι δεν το εννοώ, ότι το έχω παρακάνει από τώρα.

Αλλά η Κάρολαϊν συμφωνεί μαζί μου!

«Α, βέβαια. Είναι πολύ προχωρημένος για την ηλικία του. Όλοι το ίδιο λένε».

Καθόμαστε στη μικρή τραπεζαρία για το πρωινό και μου δίνει μια κόλα χαρτί. «Ο άντρας μου έγραψε μερικές οδηγίες. Τίποτα τρελό, δηλαδή, αλλά να τις βγάλουμε από τη μέση».

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

1. Απαγορεύονται τα ναρκωτικά.
2. Απαγορεύεται το αλκοόλ.
3. Απαγορεύεται το κάπνισμα.
4. Απαγορεύονται οι βρισιές.
5. Απαγορεύονται οι θρόνες.
6. Απαγορεύεται το κόκκινο κρέας.
7. Απαγορεύεται το πρόχειρο φαγητό.
8. Απαγορεύονται οι επισκέπτες χωρίς άδεια.
9. Απαγορεύονται οι φωτογραφίες του Τέντι στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.
10. Απαγορεύονται οι θρησκείες και οι δεισιδαιμονίες. Μάθε του επιστήμη.

Κάτω από τη δακτυλογραφημένη λίστα υπάρχει κι ένας ενδέκατος κανόνας, γραμμένος από ντελικάτο, γυναικείο χέρι:

Να περάσετε καλά! ☺

Η Κάρολαϊν αρχίζει ν' απολογείται για τους κανόνες πριν καν φτάσω στο τέλος. «Δεν τηρούμε και τόσο τον έβδομο. Αν θες να κάνεις καπκέικ για τον Τέντι ή να του αγοράσεις παγωτό, δεν

υπάρχει πρόβλημα. Όχι όμως αναφυκτικά με ζάχαρη. Και ο άντρας μου επέμεινε για τον δέκα. Είναι μηχανικός. Στον τομέα της τεχνολογίας. Οπότε η επιστήμη είναι πολύ σημαντική για την οικογένειά μας. Δεν λέμε προσευχές και δεν γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα. Αν κάποιος φταρνιστεί, δεν του λέμε καν “Ο Θεός να σ’ ευλογεί!”, που λέμε εδώ».

«Και τι λέτε;»

«Πάμε στο γερμανικό, το Gesundheit, ή απλώς “γείτσες”. Που είναι το ίδιο πράγμα».

Ο τόνος της φωνής της ακούγεται σαν να απολογείται και τη βλέπω να ρίχνει μια ματιά στον μικρό χρυσό σταυρό γύρω από τον λαιμό μου – δώρο από τη μητέρα μου μετά την Πρώτη Κοινωνία. Καθησυχάζω την Κάρολαϊν ότι οι κανόνες του σπιτιού δεν θα αποτελέσουν πρόβλημα. «Η θρησκεία του Τέντι είναι δική σας δουλειά, όχι δική μου. Εγώ είμαι εδώ μόνο για να δημιουργήσω ένα περιβάλλον που να του προσφέρει ασφάλεια και φροντίδα».

Δείχνει ανακουφισμένη. «Και να περνάτε και καλά, σωστά; Κανόνας έντεκα. Αν λοιπόν θες να οργανώσεις καμιά ιδιαίτερη εκδρομή; Σε μουσείο ή σε ζωολογικό κήπο, ας πούμε; Με χαρά να πληρώσω για τα πάντα».

Συζητάμε λίγο για τη δουλειά και τις ευθύνες της, αλλά η Κάρολαϊν δεν κάνει πολλές προσωπικές ερωτήσεις. Της λέω ότι μεγάλωσα στη νότια Φιλαδέλφεια, στην Οδό Σανκ, λίγο πιο βόρεια από τα στάδια. Έμενα με τη μητέρα και τη μικρή μου αδερφή και έκανα μπεϊμπισίτινγκ συνεχώς για τις οικογένειες της γειτονιάς μου. Πήγα στο Κεντρικό Λύκειο και μόλις είχα λάβει πλήρη αθλητική υποτροφία για το πανεπιστήμιο Πεν Στέιτ, όταν η ζωή μου πήρε την κάτω βόλτα. Και ο Ράσελ μάλλον της είχε ήδη πει τα υπόλοιπα, επειδή δεν μου ζητάει να της επαναλάβω όλες τις πικρές λεπτομέρειες.

Μου λέει όμως: «Πάμε να βρούμε τον Τέντι; Να δούμε πώς τα πάτε οι δυο σας;».

Δίπλα στην κουζίνα είναι ένα μικρό καθιστικό – ένα άνετο, ζεστό δωμάτιο για την οικογένεια, με πολυμορφικό καναπέ, ένα μπαούλο γεμάτο παιχνίδια κι ένα απαλό χαλί. Οι τοίχοι έχουν παντού ράφια για βιβλία και κορνιζαρισμένες αφίσες της Μητροπολιτικής Όπερας της Νέας Υόρκης – Ριγκολέτο, Παλιάτσοι και Λα Τραβιάτα. Η Κάρολαϊν εξηγεί ότι είναι οι τρεις αγαπημένες παραγωγές του συζύγου της και ότι, πριν μπει ο Τέντι στη ζωή τους, πήγαιναν συνέχεια στο Λίνκολν Σέντερ.

Ο μικρός είναι ξαπλωμένος στο χαλί μ' ένα σπιράλ τετράδιο και μερικά κίτρινα μολύβια νούμερο δύο. Με το που μπαίνω, σηκώνει το βλέμμα του και χαμογελά πονηρά – και μετά επιστρέφει αμέσως στις καλλιτεχνίες του.

«Γεια σου και πάλι. Ζωγραφίζεις;»

Ανασηκώνει τους ώμους του κάπως επιδεικτικά. Ακόμα ντρέπεται να μου μιλήσει.

«Γλυκέ μου, καλέ μου» επεμβαίνει η Κάρολαϊν «η Μάλορι σου έκανε μια ερώτηση».

Ανασηκώνει και πάλι τους ώμους και μετά πάει το πρόσωπο πιο κοντά στο χαρτί, μέχρι που σχεδόν ακουμπά τη μύτη του στη ζωγραφιά, λες και προσπαθεί να εξαφανιστεί μέσα της. Μετά κάνει να πιάσει ένα μολύβι με το αριστερό του χέρι.

«Α, αριστερόχειρας βλέπω!» του λέω. «Κι εγώ!»

«Συμβαίνει συχνά στους παγκόσμιους ηγέτες» λέει η Κάρολαϊν. «Ο Μπαράκ Ομπάμα, ο Μπιλ Κλίντον, ο Ρόναλντ Ρέιγκαν – όλοι τους αριστερόχειρες».

Ο Τέντι μετακινείται λίγο, για να μη βλέπω πάνω από τους ώμους του και να μη διακρίνω τι ζωγραφίζει.

«Μου θυμίζεις τη μικρή μου αδερφή» του λέω. «Όταν ήταν στην ηλικία σου, της άρεσε πολύ να ζωγραφίζει. Είχε έναν τεράστιο πλαστικό κάδο γεμάτο κηρομπογιές.

Η Κάρολαϊν βάζει το χέρι κάτω από τον καναπέ και βγάζει

έναν τεράστιο πλαστικό κάδο γεμάτο κηρομπογιές. «Σαν κι αυτόν;»

«Ακριβώς!»

Η Κάρολαϊν γελάει ανάλαφρα, με ευχαρίστηση. «Θα σου πω μια αστεία ιστορία: Όσο ζούσαμε στη Βαρκελώνη, δεν μπορούσαμε να πείσουμε τον Τέντι να πιάσει μολύβι στα χέρια του. Του αγοράσαμε μαρκαδόρους, δαχτυλομπογιές, νερομπογιές – δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για την τέχνη. Μόλις όμως γυρίσαμε στις ΗΠΑ; Και μπήκαμε σ’ αυτό το σπίτι; Να σου ξαφνικά ο Πάμπλο Πικάσο. Τώρα ζωγραφίζει σαν τρελός».

Η Κάρολαϊν πάει στο τραπεζάκι και σηκώνει την επιφάνεια, και βλέπω τώρα ότι το έπιπλο έχει και χώρο αποθήκευσης. Βγάζει μια στοίβα με κόλτες χαρτί, πάχους δύο τριών εκατοστών. «Ο σύζυγός μου με πειράζει που δεν πετάω τίποτα, αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Θεες να δεις;»

«Βέβαια».

Ο Τέντι, ακόμη ξαπλωμένος στο πάτωμα, έχει σταματήσει να κουνιέται. Το κορμί του όλο είναι σφιγμένο. Καταλαβαίνω ότι ακούει προσεκτικά, ότι έχει στρέψει όλη του την προσοχή στην αντίδρασή μου.

«Α, το πρώτο είναι πολύ ωραίο» λέω στην Κάρολαϊν. «Άλογο είναι;»

«Ναι, έτσι νομίζω».

«Όχι, όχι, όχι» λέει ο Τέντι και πετάγεται από το πάτωμα για να έρθει πλάι μου. «Είναι μια κατσίκια, γιατί έχει κέρατα στο κεφάλι, βλέπεις; Και γέني. Τα άλογα δεν έχουν γένια». Και μετά γέρνει στην αγκαλιά μου και γυρίζει τη σελίδα, δείχνοντάς μου την επόμενη ζωγραφιά.

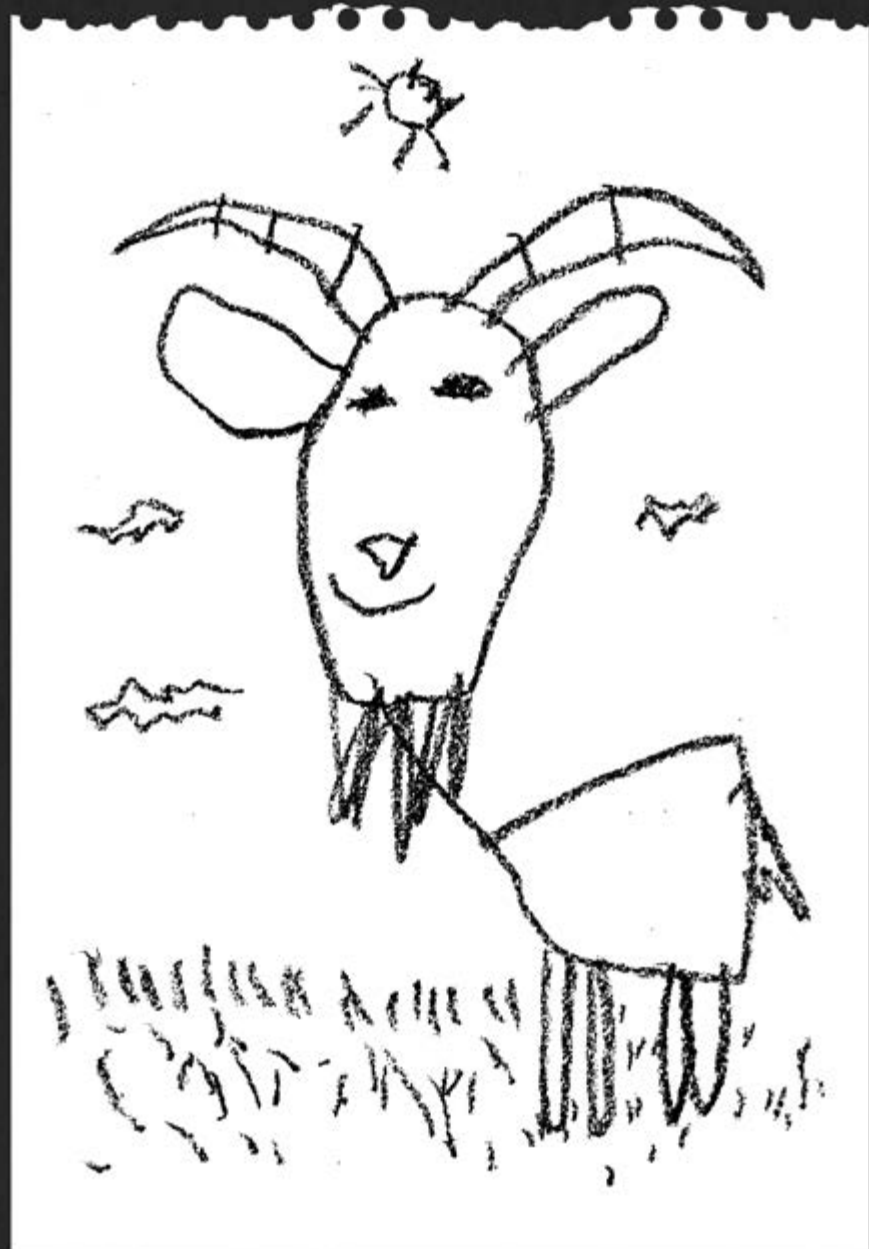
«Κι αυτή είναι η ιτιά μπροστά;»

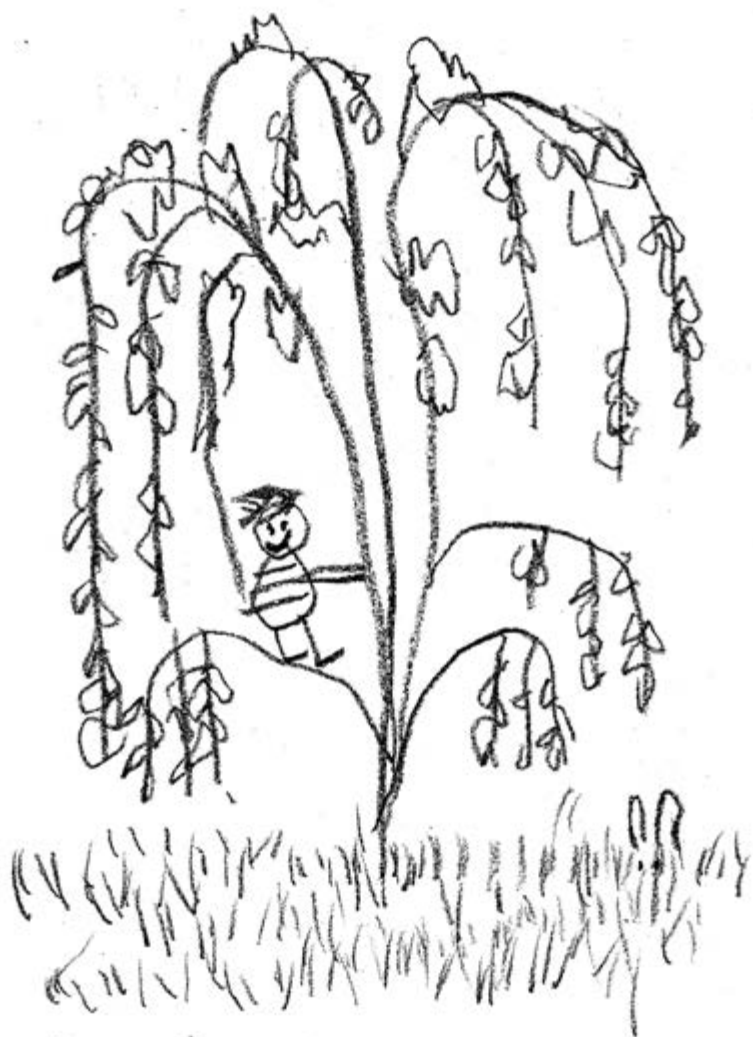
«Ναι, βέβαια. Αν τη σκαρφαλώσεις, θα δεις μια φωλιά».

Συνεχίζω να γυρίζω σελίδες και δεν περνάει πολλή ώρα μέχρι

ο Τέντι να χαλαρώσει στην αγκαλιά μου και να ακουμπήσει το κεφάλι του στο στήθος μου. Αισθάνομαι πως έχω στα χέρια μου ένα μεγάλο κουτάβι. Το σώμα του είναι ζεστό και μυρίζει καθαρά ρούχα που μόλις βγήκαν από το στεγνωτήριο. Η Κάρολαϊν πάει να καθίσει λίγο πιο πέρα, να παρακολουθεί την επικοινωνία μας, και δείχνει ευχαριστημένη.

Οι ζωγραφιές είναι μάλλον τυπικές για παιδιά της ηλικίας του – πολλά ζωάκια, πολλοί χαμογελαστοί άνθρωποι και ηλιόλουστες μέρες. Ο Τέντι κοιτά προσεκτικά την αντίδρασή μου σε κάθε ζωγραφιά και ρουφά σαν σφουγγάρι τους επαίνους μου.

Η Μάλורי Κουίν μόλις έχει βγει από την απεξάρτηση όταν πιάνει δουλειά ως μπέιμπι σίτερ του πεντάχρονου Τέντι. Ενθουσιάζεται με τη νέα της δουλειά. Έχει δικό της δωμάτιο, καθώς και τη σταθερότητα που τόσο λαχταρά. Δένεται γρήγορα με τον Τέντι, ένα γλυκό, ντροπαλό αγόρι που έχει μονίμως μαζί του το μπλοκ ζωγραφικής και το μολύβι του. Οι ζωγραφιές του είναι συνηθισμένες: δεντράκια, λαγουδάκια, λουλουδάκια. Μια μέρα όμως ζωγραφίζει κάτι διαφορετικό: έναν άντρα σ' ένα δάσος να σέρνει το άψυχο σώμα μιας γυναίκας.

Οι δημιουργίες του Τέντι γίνονται όλο και πιο σκοτεινές, και τα ανθρωπάκια του γρήγορα μετατρέπονται σε ρεαλιστικά σκίτσα που υπερβαίνουν κατά πολύ τις ικανότητες ενός πεντάχρονου. Η Μάλורי αρχίζει να αναρωτιέται μήπως πρόκειται για κλεφτές ματιές σε έναν ανεξιχνίαστο φόνο, που ίσως τις στέλνει μια υπερφυσική δύναμη. Παρότι καταλαβαίνει πόσο παράλογη μοιάζει αυτή η σκέψη, η Μάλורי προσπαθεί να αποκρυπτογραφήσει τις ζωγραφιές και να σώσει τον Τέντι πριν να είναι πολύ αργά.

ISBN: 978-618-03-4305-2

9 786180 343052

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84305

metaixmio.gr

